

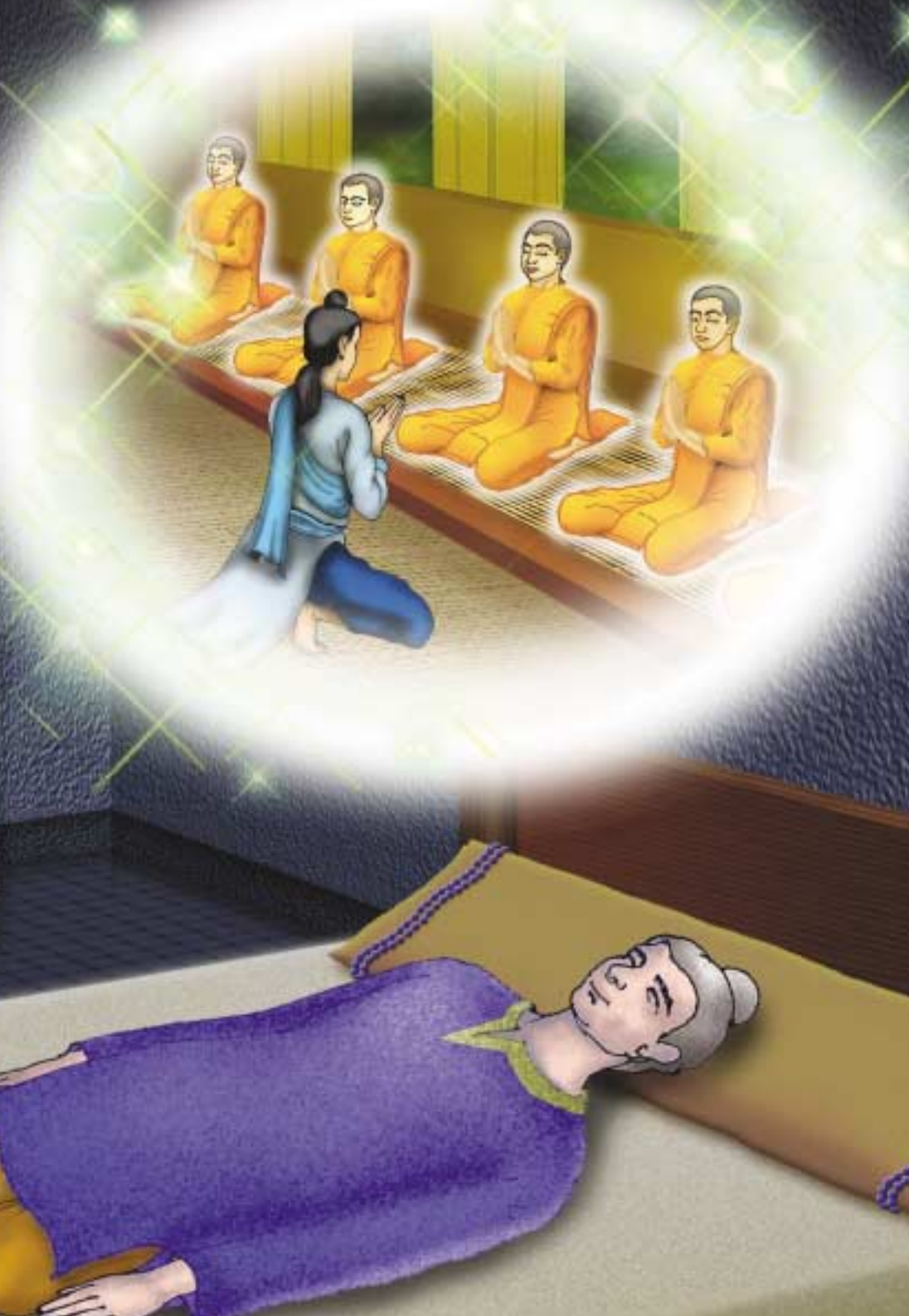
๕๑



อานิสส์

รักษา ศิลจนตลอดชีวิต

แม้ว่าจะต้องทำงานรับจ้างเหินหนี้อยู่เพียงใดก็ตาม ท่านจะนึกถึงศิลปินที่ได้ประกอบรักษาอย่างบริสุทธิ์ ผุดพ่อง จนเวลาล่วงมาถึงหนึ่งแสนปี เมื่อวาระสุดท้ายแห่งชีวิตมาถึง ท่านก็จะระลึกถึงศิลปินของตนเอง ทำให้เกิดมหาปิติว่า “ศิลปินที่เราสมารถ และได้รักษาอย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์ แม้นอนอยู่บนเตียงคนป่วย เราก็มีใจชื่นบาน ไม่หวั่นไหวต่อมรณภัยเลย”





อานิสงส์รักษาศีลจนตลอดชีวิต

๕๐๑

ความไม่ประมาทเป็นยอดแห่งกุศลธรรมทั้งหลาย ใครก็ตามที่มีความไม่ประมาทตระหนักแน่นอยู่ในใจ ความคิด คำพูด และการกระทำของผู้นั้นย่อมจะถูกต้องร้องรอยในธรรมของพระอริยเจ้าทั้งหลาย ความไม่ประมาทนี้ได้ชื่อว่า เป็นที่ประชุมรวมแห่งธรรมในพระพุทธศาสนา เหมือนรอยเท้าของสัตว์ทั้งหลายในพื้นที่ชมพูทวีป ย่อมรวมลงในรอยเท้าช้างฉันทไศ ความไม่ประมาทก็เป็นที่ย่อมรวมแห่งธรรมทั้งหลายฉันนั้น หากเรามีความไม่ประมาทฝังลึกอยู่ในใจแล้ว เราก็จะใช้ชีวิตอยู่อย่างมีคุณค่า ชีวิตของเราก็จะสมบูรณ์บริบูรณ์ได้อย่างแท้จริง ซึ่งความไม่ประมาทที่แท้จริงนั้น คือการมีสติอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ตลอดเวลา ทำใจหยุดใจนิ่งอยู่กลางพระธรรมกายหรือกลางสภาวะธรรมที่ได้เข้าถึง หากทำได้อย่างนี้ เราก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ไม่ประมาทอย่างแท้จริง

*มีธรรมภาสิตที่ปรากฏอยู่ใน ปัญจสิลสมาทานียเถราปทาน ความว่า

“เรารักษาศีลห้าแล้ว ย่อมได้เหตุ ๓ ประการ คือ เราเป็นผู้ที่มีอายุยืนนาน ๑ มีโรคสมบัตินาน ๑ มีปัญญาคมกล้า ๑ เบญจศีลอันเราผู้เป็นคนรับจ้าง มีความเพียร



อานิสงส์รักษา ศิลจนตลอดชีวิต

๕๐๒

ประพุดิแล้ว เราพ้นจากเครื่องผูกทั้งปวงได้ในวันนี้ ด้วยศิลนั้น
เรารักษาศิลทำแล้ว ไม่รู้จักทุกติเลย ตลอดกัปอันนับประมาณ
มิได้ แต่กัปนี้ นี่เป็นผลแห่งการรักษาศิลนั้น”

อานิสงส์แห่งการรักษาศิลนั้นมีมากมายมหาศาล มีภาษิต
กล่าวไว้ว่า ศิลเป็นเบื้องต้น เป็นที่ตั้ง และเป็นบ่อเกิดแห่งคุณ
ความดีทั้งหลาย และเป็นประธานแห่งธรรมทั้งปวง บุคคลใด
รักษาศิลได้สะอาดหมดจดบริสุทธิบริบูรณ์แล้ว จะเป็นทางมา
แห่งมหาสมบัติทั้งที่เป็นโลกียะและโลกุตตระ ดังนั้นผู้มีศิล
บริสุทธิจะดึงดูดมหาสมบัติใหญ่ทั้งหลาย ให้บังเกิดขึ้นอย่าง
ไม่ยากเย็น ชีวิตก็จะประสบแต่สิ่งที่ดีงาม เจริญรุ่งเรืองตลอด
เส้นทางที่ต้องเวียนววยตายเกิดเพื่อสั่งสมบารมี

เหมือนเรื่องราวของนักสร้างบารมีท่านหนึ่ง ที่ไม่ยอม
แพ้กับโชคชะตาชีวิต ท่านได้ชวนชวายสร้างความดีด้วยการ
ตั้งใจรักษาศิล เพราะไม่มีทรัพย์ที่จะทำทาน จนกระทั่งคว่ำ
ชายชนะได้ในวันสุดท้ายของชีวิต ในสมัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระนามว่า อโนมทัสสี เสด็จอุบัติขึ้นในโลก ในยุคนั้นเป็นยุคที่
โลกสว่างไสวด้วยแสงแห่งธรรม ทุกวันจะมีนักสร้างบารมี
เดินทางไปฟังธรรมที่พระวิหาร และได้พากันสร้างบุญเป็นหมู่
เป็นคณะ ต่างคนต่างชวนชวายเอาบุญกับพระบรมศาสดาอย่าง
เต็มที่ โดยไม่มีข้อแม้ใดๆ ทั้งสิ้น



อานิสงส์รักษาศิลจนตลอดชีวิต

๕๐๓

ในยุคนั้น มีชายยากจนคนหนึ่ง มีชีวิตอยู่อย่างแร้นแค้น หาเข้ากินคำ ต้องทำงานด้วยการรับจ้างเลี้ยงชีวิต แต่แม้จะเป็นคนที่ยากจนเข็ญใจ หัวใจท่านก็ไม่เคยขัดสนในเรื่องของ ศรัทธา ท่านพยายามหาโอกาสที่จะสร้างบุญอยู่เสมอ แม้ อาหารที่ได้จากการรับจ้างจะมีปริมาณเพียงน้อย ท่านก็พยายาม เจียดอาหารที่ไม่ประณีตนั้นให้ทานตามวาระโอกาสต่างๆ เสมอ วันหนึ่ง ท่านคิดว่า เราใช้ชีวิตทำงานรับจ้างไปวันๆ ทรัพย์สินจะทำ ท่านก็ไม่มี มีแต่อาหารที่ไม่ประณีตเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น เรา สร้างบุญเพียงเท่านี้ เป็นสิ่งที่ไม่สมควรเลย เราควรจะหาวิธี สร้างบุญอื่นเพิ่มเติมให้มากกว่านี้

เนื่องจากท่านเป็นผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เมื่อคิดได้อย่างนี้ ท่านจึงเข้าไปหาพระอัครสาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านามว่า พระนโสภเถระ ใจจริงของท่านนั้นอยากจะบวช แต่ไม่สามารถทำได้ เพราะมีภาระครอบครัว จึงตั้งใจสมาทานศีล ๕ กับพระเถระ จากนั้นพระเถระได้ให้โอวาทกับท่านว่า “การรักษาศีลมีอานิสงส์ ยิ่งใหญ่ไพศาล สามารถปิดประตูบาปภูมิ เปิดประตูสวรรค์ และนิพพานได้ ขอให้ท่านตั้งใจรักษาศีลให้ดี อย่าให้ขาด อย่าให้ ต่างพร้อย จะได้เป็นบุญใหญ่ติดตัวไปทุกภพทุกชาติ”

ตั้งแต่นั้นมา แม้ว่าจะต้องทำงานรับจ้างเหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้าเพียงใดก็ตาม ท่านจะนึกถึงศีลของตนที่ได้ระบอ



อานิสงส์รักษา ศิลจนตลอดชีวิต

๕๐๔

รักษาอย่างบริสุทธิ์ผุดผ่อง จนเวลาล่วงมาถึงหนึ่งแสนปี เมื่อวาระสุดท้ายแห่งชีวิตมาถึง ท่านก็ระลึกถึงศิลปะของตนเอง ทำให้เกิดมหาปิติว่า “ศิลปะที่เราสมารถ และได้รับการรักษาอย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์ แม้นอนอยู่บนเตียงคนป่วย เราก็มีใจชื่นบาน ไม่หวั่นไหวต่อมรณภัยเลย”

เทวดาที่อยู่บนสวรรค์ทั้งหกชั้นต่างมาอัญเชิญท่านให้ไปบังเกิดในชั้นของตน แต่ท่านยังมีความผูกพันกับครอบครัว จึงเลือกที่จะไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่เกิดขึ้นจากการรักษา ศิล ๕ อย่างดีแล้วนั้น ส่งผลให้ท่านมีความสุขอยู่ในสุคติโลกสวรรค์ยาวนานมาก ได้เข้าถึงความเป็นท้าวสักกะ ๓๐ ครั้ง ได้บังเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้สมบูรณ์ด้วยมหาสมบัติจักรพรรดิตกไม้พร้อมถึง ๗๕ ครั้ง และได้เป็นพระราชาประเทศราช เป็นเศรษฐีมหาเศรษฐีอีกนับชาติไม่ถ้วน

หลังจากที่เสวยสุขในสองภพภูมิมายาวนานแล้ว ด้วยอานุภาพบุญที่หนุนนำ ทำให้ท่านมาบังเกิดในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ในตระกูลพราหมณ์ที่มั่งคั่งร่ำรวยสมบูรณ์ด้วยมนุษย์สมบัติ เป็นตระกูลที่มีชื่อเสียงในเมืองเวสาลี ท่านเป็นที่รักของมารดาบิดาและหมู่ญาติทั้งหลาย เป็นเหมือนดวงใจในครอบครัวทีเดียว จนกระทั่งอายุได้ ๕ ขวบ บุญในตัวก็ตกเตือนท่านให้แสวงหาสรณะในชีวิต



อานิสงส์รักษา ศิลจนตลอดชีวิต

๕๐๕

วันหนึ่ง เป็นช่วงเข้าพรรษา แม่มารดาบิดาเป็นผู้ที่มีวรรณะพราหมณ์ แต่ก็มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา ได้พาลูกน้อยสุดที่รักไปที่พระวิหาร ด้วยความคิดว่า จะปลูกฝังคุณธรรมในพระพุทธศาสนาให้กับลูกน้อยตั้งแต่ยังเยาว์วัย ในขณะที่มารดาบิดานั่งรับศีลจากพระเถระรูปหนึ่งนั้น หนูน้อยก็ได้สมาทานศีลนั้นด้วย ด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ท่านได้รักษาศีลมาอย่างดีตลอดแสนปีในอดีตชาติ ทำให้ท่านสามารถระลึกถึงศีลอันบริสุทธิ์ของตนเองได้ แล้วยังสามารถทำความเข้าใจถึงความบริสุทธิ์เข้าสู่ภายในไปตามลำดับ จนกระทั่งบรรลุอรหัตตผล ณ ที่ตรงนั้นเอง

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงทราบเรื่องราวของอรหันต์ห้า ขวบด้วยพุทธานุภาพ ได้ตรัสเรียกหนูน้อยให้เข้ามาหา ทรงประกาศคุณของพระอรหันต์วัย ๕ ขวบ ท่ามกลางพระอริยสาวกและพุทธบริษัททั้งหลาย แล้วพระองค์ก็ประทานอุปสมบทให้เป็นกรณีพิเศษ คุณของพระเถระน้อยผู้บรรลุพระอรหันต์ตั้งแต่เยาว์วัยนี้ ได้แพร่ขยายขจรกระจายไปทั่ว ทำให้สาธุชนทั้งหลายต่างปลื้มปิติ และเชื่อมั่นในผลแห่งบุญมากยิ่งขึ้น ก่อให้เกิดกระแสแห่งการทำความดี ต่างพากันตั้งใจรักษาศีลให้บริสุทธิ์ และก่อให้เกิดกำลังใจในการสร้างบารมียิ่งๆ ขึ้นไป

พระเถระผู้ทรงคุณวิเศษได้ย้อนระลึกดูบุญกรรมของตนเอง ก็ปลื้มอกปลื้มใจ ถึงกับประกาศอานิสงส์แห่งการรักษา



อานิสงส์รักษา ศิลจนตลอดชีวิต

๕๐๖

ศิลปินของท่านให้ทุกคนมั่นใจว่า “ด้วยอานุภาพแห่งศิลป์ที่รักษา
อย่างดีแล้วทำให้ไม่เคยไปสู่ทุกติเลย มีแต่ท้องที่เยียวอยู่ในสองภูมิ
คือมนุษย์และเทวโลกเท่านั้น และมหาสมบัติทั้งหลายที่เป็น
โลกียะและอริยะได้บังเกิดขึ้นกับเราแล้ว”

เราจะเห็นว่า ศิลที่รักษาอย่างดีแล้วเป็นทางมาแห่ง
มหาสมบัติทั้งทางโลกและทางธรรม ทางโลกก็จะได้โลกียทรัพย์
ทางธรรมจะได้อริยทรัพย์คือเข้าถึงพระธรรมกาย ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ศิลที่เราสมาทานจะเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์
นำความสุขที่เป็นบรมสุขให้บังเกิดขึ้น ดังตัวอย่างที่น่าอนุโมทนา
ที่ได้เล่าในตอนต้น ฉะนั้นขอให้ทุกคนตั้งใจมั่นว่า เราจะต้อง
รักษาศิลป์ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ตลอดชีวิต ชีวิตเราจะได้มีแต่ความสุข
ความเจริญรุ่งเรืองตลอดไปทุกภพทุกชาติตราบกระทั่งเข้าสู่
นิพพาน

